

Ποιος φοβάται να αντικρίσει τον καθρέφτη;

Του Αντρέα Παναγιώτου

Άλλαξα συνεχώς σταθμούς, προσπαθώντας να μάθω τα τελευταία αποτελέσματα των τουρκοκυπριακών εκλογών. Τελικά, όπως διεπίστωσα, ήταν πιο εύκολο να παρακολουθώ τις ρωσικές, παρά τις τουρκοκυπριακές εκλογές. Ένας φίλος μου είπε την άλλη μέρα, ότι, αντί να γκρινιάζω, θα μπορούσα να ακούω τον «Μπαϋράκ». Έλα, όμως, που, όχι μόνο δεν ξέρω πού βρίσκεται αυτός ο σταθμός στα ραδιοκύματα, αλλά και η ύπαρξη του μου θυμίζει τις θλιβερές μέρες του '74. Αντιλαμβάνομαι, ότι υπάρχουν θεωρητικά και πρακτικά προβλήματα. Οι εκλογές έγιναν σε μια περιοχή της χώρας μας, που είναι κατεχόμενη από ένα ξένο στρατό...

Επίσης, οι εκλογές έγιναν σε μια κοινότητα της κυπριακής κοινωνίας, της οποίας οι σχέσεις με την Κυπριακή Δημοκρατία (την ανεξάρτητη διακοινοτική πολιτεία της χώρας μας), υπήρξαν, για να το πούμε ήπια, «ταραχώδεις», από το 1963. Σ' αυτά τα πλαίσια, οι εκλογές θα μπορούσαν να ερμηνευτούν και σαν μια διαδικασία νομιμοποίησης ενός καθεστώτος που διευκολύνει την κατοχή της Βόρειας Κύπρου. Με αυτή τη λογική, λοιπόν, θα μπορούσα να θεωρηθώ και «προδότης», γιατί, με ενδιαφέρουν οι εκλογές των Τουρκοκυπρίων.

Και με την ίδια λογική, οι Τουρκοκύπριοι, τους οποίους θα υποστήριζα ή θα συμπαθούσα, θα εθεωρούντο «πράκτορες» των Ελληνοκυπρίων. Τρέχα γύρευε, δηλαδή. Και δεν υπερβάλλω καθόλου, αυτό είναι το θλιβερό, αγαπητοί συγκάτοικοι της γλυκειάς χώρας. Όταν πριν λίγους μήνες ο Τουρκοκύπριος Salih Askeroglu αρνήθηκε να καταταγεί στον στρατό, δηλώνοντας ότι δεν μπορούσε να πολεμήσει τους συγγενείς και τους φίλους της γυναίκας του, Γιώτας και της κόρης του, Μελίσσας, η πρωινή εκπομπή του «Εθνικώς ορθού δρόμου» έχυne όξος και χολή για την ομάδα συμπαράστασης. Ούτε ο έρωτας 2 ανθρώπων, ούτε η ύπαρξη ενός μωρού, του οποίου ο πατέρας ήταν στην φυλακή συγκίνησαν τα δημοσιογραφικά σαΐνια του «Ράδιο Πρώτο»!

Το γεγονός ότι, έστω και για ανθρωπιστικούς λόγους, ο Salih αρνείτο να πολεμήσει τους Ελληνοκύπριους αγνοήθηκε. Είναι δυνατό να υποστηρίζουμε ένα Τούρκο (έστω και Τουρκοκύπριο;) Είναι δυνατόν να αποδεχτεί η βαθύτατα Ελληνοχριστιανική ψυχή των νεοεθνικοφρόνων μας ότι μια Ελληνοκυπρία είναι ερωτευμένη με ένα Τουρκοκύπριο; Η μήπως, ξεχάστηκαν τα εθνικά κατορθώματα των γνωστών «αγωνιστών», όταν μια μικρή κοπελλούα ερωτεύτηκε έναν Τούρκο (περί Αλέξιας και Τζεγκίνς ο λόγος).

Και, ύστερα, βλέπετε, μας ανησυχεί η αναβίωση του φασισμού και του ρατσισμού στην Ευρώπη - διότι, ως γνωστόν, στην γλυκεία μας χώρα τέτοια δεν συμβαίνουν. Αφού όταν τηλεφώνησα, για να διαμαρτυρηθώ στο «Ράδιο Πρώτο», τότε με την ιστορία του Salih και της Γιώτας, η φίλτατη παρουσιάστρια με διαβεβαίωσε ότι δεν ήταν ρατσιστικά τα κίνητρα της εκπομπής - απλά, αποφάσισαν να κάνουν μια εκπομπή ενάντια στην ομάδα συμπαράστασης για «δημοσιογραφικούς λόγους». Και η δημοσιογραφική του δεοντολογία απέκλειε φυσικά να ρωτήσουν την άποψη της ίδιας της ομάδας.

Ωραία πράγματα. Εθνοδημοκρατικά. Την ίδια ώρα που οι νεοεθνικόφρονες του «Ράδιο Πρώτο» αγωνίζονταν να απαλλάξουν την Κύπρο από την κατοχή με τον διασυρμό μιας νεαρής μητέρας, οι παλαιοεθνικόφρονες της άλλης πλευράς συλλάμβαναν την Nesie Yiasin, που συμπαράσταθη στο νεαρό ζευγάρι και κατηγορούσαν τον Salih ότι ήταν ... «πράκτορας» των Ελληνοκυπρίων.

Η συμμετρία και η αντιστοιχία είναι παράξενη. Το λιγότερο. Ποιος μπορεί να ξεχάσει, άλλωστε, τα ευχολόγια εφημερίδων και πολιτικών (δικών μας, Ελληνοκυπρίων) να «αντέξει ο Ραούφ να πει «όχι»

στα μέτρα εμπιστοσύνης για να «σωθεί ο Ελληνισμός από τον Τούρκικο επεκτατισμό», που προωθούν, προφανώς, τα Ηνωμένα Έθνη. Μην γελάτε, έγινε και αυτό. Αμ, το άλλο. Η επίσημη και ανεπίσημη πολιτική της Τουρκίας και της τουρκοκυπριακής εθνικιστικής ελίτ ήταν από το 1958 η διχοτόμηση και η διπλή Ένωση. Θέση καθαρή και ξάστερη. «Αν θέλετε να ενωθεί η Κύπρος με την Ελλάδα, τότε ένα κομμάτι του νησιού, θα ενωθεί με την Τουρκία. Μόνο στρατιωτικά μυαλά της εποχής του Βατερλώ και πολιτικοί αναλυτές που δεν πήραν χαμπάρι ακόμα το νόημα της Μικρασιατικής καταστροφής του '22 και την γεωγραφική θέση της Κύπρου (η οποία βρίσκεται πολύ πιο ανατολικά από τον Σαγγάριο) θα μπορούσαν να υποστηρίξουν ότι μια μικρή Ελληνική επαρχία στην νότια Κύπρος θα ανησυχούσε την Τουρκία.

Έχουμε φαίνεται και από αυτούς. Οι οποίοι δεν έμαθαν τίποτα από το '63 και το '74 και οι οποίοι στην πιο θλιβερή έκφραση δουλοπρέπειας απέναντι στο «εθνικό τους κέντρο», επιμένουν να αγνοούν, ότι Ελλάδα και Τουρκία είναι στρατιωτικοί σύμμαχοι. Αλλά, ούτε τις δύσκολες πραγματικότητες τις εξορίσαμε με την ιδεολογία του «τούρκικου επεκτατισμού» (σύμφωνα με την οποία, ως γνωστό, το τούρκικο κράτος είναι το μόνο παγκοσμίως που λειτουργεί αυτόνομα από τα διεθνή πολιτικο-οικονομικά κέντρα εξουσίας). Και έτσι εμφανίζονται κατά καιρούς (και πρόσφατα) διάφοροι εθνοπατέρες που ελπίζουν να μαγέψουν τους ιθαγενείς της γλυκειάς χώρας, όπως παλαιότερα οι Ευρωπαίοι αποικιοκράτες μάγευαν και τρομοκρατούσαν τους ιθαγενείς με λαμπερά μπιχλιπίδια (αχ ο πολιτισμός των Αθηναίων) και φοβερές για καταστροφές και θεολογικές κολάσεις (αχ πως θα σώσουμε τον «Ελληνισμό της Κύπρου») – λες και κάποιος έδωσαν και πάλιν την δικαιολογία για να ξεκινήσουν τα τανκς και οι πυραύλοι της γειτονικής χώρας).

Έτσι, μέσα απ' αυτές τις μοναδικές αντιστροφές νοημάτων που συμβαίνουν στην γλυκεία μας χώρα, έρχονται οι εθνοπροστάτες να μας εισηγηθούν την διπλή ένωση σαν εθνοσωτήρια λύση. Την λύση που πρότεινε δηλαδή το τουρκικό Υπουργείο Εξωτερικών και η ηγεσία της TMT.

Η Ένωση Συντακτών Κύπρου (τόσο ευαίσθητη απέναντι στους «προδότες» όταν πρόκειται για πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας που μιλούν για το μέλλον της χώρας τους) κάλεσε τον κ. Λυγερό, ο οποίος, όπως είπε σε συνέντευξη, συνδέθηκε με την Κύπρο όταν έγραφε (σαν μαθητής) μια έκθεση ότι η πιο ανατολική Ελληνική πόλη είναι ένα χωριό της Καρπασίας. Ήρθε, λοιπόν, ο αξιότιμος Αθηναίος να μας εξηγήσει γιατί τα «συμφέροντα του Έθνους» απαιτούν να δώσουμε το Καρπάσι στην Τουρκία. Η πλάκα είναι ότι οι επαγγελματίες της προδοσιολογίας και του απορριπτισμού κρυφά ή φανερά φλερτάρουν για αρκετό καιρό τώρα με την διχοτόμηση.

Πάρτε έναν από τους λαλίστατους απορριπτικούς πολιτικούς: Από την μια θέλει να επιστρέψουμε στην κατάσταση πριν το '74 και από την άλλη έχει φτιάξει ολόκληρη θεωρία ότι αν επιστρέψουν οι Τουρκοκύπριοι πρόσφυγες στα σπίτια τους στη Λεμεσό και την Πάφο (για να μπορέσουν να επιστρέψουν και οι Ελληνοκύπριοι στα δικά τους) θα γίνουν «τούρκικο προγεφύρωμα». Άρα, πρέπει να έχουμε 2 «εθνικά καθαρές» περιοχές ή δύο κράτη; Ακολουθεί η σιωπή.

Το απορριπτικό μένος ώρες-ώρες μοιάζει με αντίλαλους του διχοτομικού μένους από την άλλη πλευρά. Σ' αυτήν την γλυκεία χώρα, όπου ακόμα και οι καθρέφτες μας δίνουν αντεστραμμένα είδωλα – όπου η νεοεθνοφοροσύνη φαίνεται να είναι ο κρυφός και ανείπωτος σύμμαχος των καπετάνιων της TMT και του τούρκικου Υπουργείου Εξωτερικών. Είναι, άραγε, η πρώτη φορά; Τρέχα γύρευε, τώρα ποιοι είναι οι προδότες...

Αξίζει να διαβάσει κανείς τα πρόσφατα άρθρα του κ. Ζαρούνα στην «Χαραυγή» και του κ. Δημητρίου στον «Φιλελεύθερο» για το ποιοι και πώς προωθούν την διπλή Ένωση με εθνικά κηρύγματα. Και για την παράξενη μαγεία των καθρεφτών στην γλυκεία χώρα. Ο κ. Ζαρούνας λ.χ. λέει ότι την διπλή Ένωση την προωθούσαν «ομάδες» της «εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς». Αν είναι δυνατόν οι άνθρωποι που απλά προσπαθούν να εφαρμόσουν (ακόμα – μετά από 20 χρόνια) το σχέδιο Άτσεσον

των Αγγλοαμερικάνων και τις συμφωνίες της χούντας, (μέσω Παναγιωτάκου) να ανήκουν στην «Αριστερά». Μ' όλα αυτά τα κακά και τα καλά του, αυτός ο χώρος και αυτό το κίνημα έχει μια ιστορία.

Το ίδιο και η εξωκοινοβουλευτική αριστερά αυτής της χώρας - από τον ανεξαρτησιασμό του ΚΚΚ την δεκαετία του 1920, την επιμονή των τροτσικιστών της δεκαετίας του 1940 στην Αυτοκυβέρνηση, μέχρι τον αντιφασισμό της «Σοσιαλιστικής έκφρασης» και τον σαφή αντι-εθνικισμό των ομάδων που υπάρχουν σήμερα στον εξωκοινοβουλευτικό αριστερό χώρο. Και όμως, οι νεοεθνικόφρονες, όταν εμφανίστηκαν την δεκαετία του '80 ήθελαν να το παίξουν και «αριστερίζοντες». Και ας ήταν οι ιδεολόγοι της ακροδεξιάς και ας είναι οι πρωτεργάτες του κλίματος της πνευματικής τρομοκρατίας και οι εισαγωγείς του προφανώς επαναστατικού συνθήματος «Καλός Τούρκος, νεκρός Τούρκος».

Οι καθρέφτες μας κάνουν παράξενες αντιστροφές, δεν μπορείτε να πείτε. Άσε που ο πνευματικός πατέρας της ομάδας των «εθνικιστών της αριστερής φρασεολογίας της δεκαετίας του 70», έγραψε δημόσια στο Αθηναϊκό (βεβαίως, οι σοφοί είναι πάντα εκεί) έντυπο «Ρήξη», ότι επιβάλλεται η διπλή ένωση για το καλό της Ελλάδας (βέβαια και πάλιν - με την γλυκειά χώρα θα ασχολούμαστε τώρα όταν κινδυνεύει η χερσόνησος;)

Οι εδώ οπαδοί, βέβαια, ούτε διαμαρτυρήθηκαν, ούτε τον αποκήρυξαν σαν προδότη. Συνεχίζουν να τρώνε τα κυπριακά τους σουβλάκια και να ανακαλύπτουν προδότες και νεοκύπριους που θέλουν να προδώσουν την κατεχόμενη γη μας. Και εύχονται να λείει ο Ραούφ «ΟΧΙ» για να σώζεται ο Ελληνισμός. Παράξενοι καθρέφτες...

Μέσα απ' αυτούς τους καθρέφτες, άντε τώρα να καταλάβεις τους Τ/Κ. Ποιοι νάναι άραγε οι απόγονοι του Καβάζογλου και του δικαστή Ζεκιά;

Δεν είναι μικρό θαύμα, απ' αυτά που μόνο η γλυκειά χώρα δημιουργεί, και υπάρχουν ακόμα - ότι μπορεί και να αυξάνονται τώρα που χαλάρωσε λίγο η πίεση;

Αυτοί οι άνθρωποι άντεξαν την Αλόα και την προπαγάνδα για την Αλόα - μπόρεσαν να ξεχωρίσουν το έγκλημα των λίγων από την άγνοια των πολλών. Αυτοί οι άνθρωποι έζησαν την υπεροψία της πλειοψηφίας και την τρομοκρατία των καπετάνιων της ΤΜΤ.

Ένα μικρό θαύμα που δεν βρίσκει καθρέφτη να αντικατοπτριστεί. Και θάρθει κάποτε η μέρα που αυτοί και οι άλλοι Τ/Κ θα ακούσουν τον πόνο του ξεριζωωμένου και εμείς τον πόνο του φόβου της μαζικής σφαγής.

Τότε, ίσως, οι ιθαγενείς της γλυκειάς χώρας να ανακαλύψουν ότι κουβαλάνε στο βάθος του είναι τους και της συλλογικής τους μνήμης ένα κόσμο πολύ πιο πλούσιο από αυτόν που ζητιανεύουν για ένα αιώνα τώρα στα Βαλκάνια και στην Μικρά Ασία. Σήμερα οι καθρέφτες διαστρεβλώνουν τα νοήματα και τα μηνύματα. Φταίνε άραγε μόνο οι καθρέφτες; Μήπως σαν αποικιοκρατούμενοι ιθαγενείς κουβαλάμε στο βλέμμα μας την αντεστραμμένη εικόνα;

Μήπως φοβόμαστε να αντικρίσουμε τον πραγματικό καθρέφτη της ιστορικής εμπειρίας της χώρας σαν πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας σε μια παγκόσμια κοινωνία; Όμως... τα μακρυνά κοντά έγιναν.

Πέμπτη 13 Ιανουαρίου 1994

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Νέα Εξήγησις της Γλυκειάς, Χώρας, Κύπρου \(Βιβλίο\), Δεκαετία 2010-2013, 2013, Λευκωσία \(νότια\), Λευκωσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:books:unclassified:glikiahora:mirror>

Last update: **2025/04/20 19:33**

